

LONE HALKJÆR

ZOMBIEKAMP I MINECRAFT

2

NOT OFFICIAL MINECRAFT PRODUCT
NOT APPROVED BY OR ASSOCIATED WITH MOJANG

Bøger i serien

Zombiekamp i Minecraft

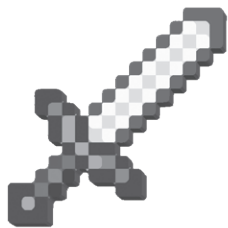
Zombiekamp i Minecraft 2

LONE HALKJÆR

ZOMBIEKAMP I MINECRAFT

2

KAPITEL 1: MASSER AF TNT

“Det bliver så vildt, det her!” Jonas drejer sin skærm rundt, så jeg kan se den.

Mit blik glider hen over en dalsænkning fyldt med TNT-blokke, så langt øjet rækker.

“Er det vores bane? Jeg troede, du ville arbejde på den bane, vi skal ind på?”

“Det er det også. Det bliver så fedt, når TNT’et sprænger. Vi kommer til at se alle lagene helt ned til bedrock. Så kan vi se, om der er diamanter eller smaragder.” Jonas læner sig ivrigt frem mod mig. “Og tage dem med tilbage hertil.”

“Synes du, det er en god ide?” spørger jeg og skærer ansigt. Jeg vil ikke bestemme, hvad Jonas eller Will laver på vores bane, men hvis det nu lykkes os at komme ind, vil jeg meget nødtigt sprænges i luften. Det lader til, at min hentydning går lige hen over Jonas’ hoved.

“Må jeg også lige se?” spørger Will og nikker anerkendende, da han ser lag på lag af TNT, som fylder området tæt på huset. “Sejt, og det ser ud til at passe med den her,” griner Will, og viser sin skærm til Jonas, der straks laver store øjne.

“Cool! En TNT-kanon. Virker den?”

“Ja. Det er jeg sikker på. Men jeg kan jo ikke lige prøve den af uden at sprænge det hele.”

“Orv.” Både Will og Jonas griner indforstået, og jeg mærker irritationen krybe ind over mig.

Enten tror de overhovedet ikke på, at vi kan komme ind på en Minecraftbane, eller også tænker de bare, det er ligesom at spille ved sin pc. At der ikke er nogen reel risiko ved at dø inde i spillet. At vi sikkert bare respawner i vores seng, hvis det værste skulle ske. Men jeg tror, at hvis man dør i spillet, så dør man også i den virkelige verden. Jeg har stadig arret på benet, hvor et skelet skød mig med en pil, og det samme har Caroline. Vi var tæt på at miste begge vores forældre i et Woodland Mansion, før vi fandt en portal hjem.

“Måske skulle I hellere lægge smaragder og diamanter i en kiste på banen?” siger jeg med indestængt

vrede i min stemme, “hvis det bare er for at få fingre i ædelstenene.”

“Nå ja, Tobias. Godt tænkt.” Jonas slår en hånd for panden og taster grinende på sin pc.

Will ryster på hovedet.

“Og det der TNT ...” fortsætter jeg og rynker næsen. “Vil du ikke godt fjerne det igen? Jeg ved ikke, hvor meget af det der ligger tæt på huset, der også kommer med ind på banen, men det er lidt dumt at tage unødige chancer.”

“Ajj seriøst! Det har taget mig flere timer at sætte alt det sprængstof. Du lyder ligesom min mor. Hun er også altid så bekymret og siger, jeg skal passe på hver dag, når jeg cykler afsted i skole. Men helt ærlig! Hvis hun er så bekymret, kan hun da bare køre mig.”

“Der sker ikke noget, Toby. Vi skal bare være langt nok væk, når det sprænger, og desuden har vi dem her,” siger Will og peger ned på gulvet mod de fem sværd og buen, der ligger ved siden af min seng. “Og den her gang er det to Minecraftekspertes, du får med derind.”

De fem sværd er nogle Will har taget med for at

være sikker på, at vi ville være udstyret med gode sværd fra start af. Det er rollespilssværd, han har lånt af sin fætter. “Ja, men der er ingen garanti for, at de kommer med ind på banen. Jeg er kommet i tanke om flere ting, som var i huset sidste gang, der kunne have været lavet om til gode våben, men som i stedet forsvandt, da vi kom ind i spillet,” siger jeg.

“Slap nu bare af. Vi kan sagtens klare alle monstrene med den ene hånd bundet på ryggen, så vi også kan få prøvet noget sjovt. Og med min kanon kan vi finde ud af, om vi kan bruge redstone og pistons, når vi antænder TNT’et.” Will holder en knyttet næve op, og Jonas støder sin mod hans. De griner fjollet, og jeg overvejer, om det her overhovedet er en god idé.

Mor har insisteret på, at jeg skulle invitere nogle venner på besøg til at overnatte i de tre dage af vinterferien, hvor hende og far er taget på kæresteweekend til Paris. De kommer først hjem mandag aften, og det har virket oplagt at bruge dagene på endnu et forsøg på at komme ind i Minecraft, selv om jeg havde lovet mine forældre aldrig at gøre det igen. Men det føles ikke som om, mine venner tager

det seriøst. Måske fordi vi har prøvet at komme ind i Minecraft utallige gange før. Alle gange uden succes. Jeg har uploadet den samme bane, det lykkedes med sidste gang bare for at vågne op til en helt almindelig kedelig dag med oprydning og rengøring på programmet, og jeg har bygget helt nye baner med samme resultat. Det er ikke lykkedes mig at komme tilbage ind i Minecraft igen. Hverken med mine venners hjælp eller uden. Nogle gange tror jeg også, det er for det bedste. Specielt, hvis jeg begynder at tænke på alle de farlige situationer, vi havnede i, og hvor tæt vi var på at miste både mor og far. Men andre dage vågner jeg op og kunne sparke mig selv for ikke at have prøvet flere ting og måske også nydt det lidt mere, da jeg endelig var derinde.

“Det kommer sikkert *ikke* til at lykkes,” siger jeg og vender mig om mod min skærm igen.

“Bare rolig. Jeg har nogle idéer, som du garanteret ikke har prøvet før,” siger Jonas med sikkerhed i stemmen.

“Også mig. We got you covered!” griner Will.

“Fint,” siger jeg med et suk. “Men vil du please

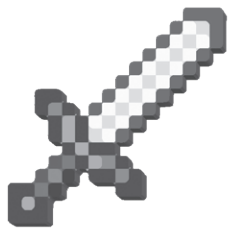
fjerne noget TNT eller i det mindste sørge for, at det ikke er så tæt på huset.” Jeg rejser mig fra min pc. “Jeg er sulten, så jeg sætter pizzaerne i ovnen nu.”

Da jeg kommer tilbage ind på værelset, holder Jonas sin pc frem.

“Se! Jeg har fjernet al TNT tæt på huset, og vi har testet Wills togbane. Med den kan vi køre over til sprængningsområdet og væk igen,” siger Jonas.

Jeg går ind på banen og flyver hen over vores hus, som jeg har bygget. Det ligger på en fredelig, grøn eng og er bygget perfekt ned til mindste detalje.

“Fint. Hvis I er færdige med alt, sætter jeg kisten i garagen som det sidste. Bagefter kan I uploade banen.”

KAPITEL 2: UVENTET BESØG

Duften af smeltet ost og skinke breder sig i hele huset, da jeg tager de tre frysepizzaer ud af ovnen.

“Så er det gjort,” siger Jonas og sætter sig ved bordet. Han langer tre stykker pizza over på sin tallerken. “Jeg kan bare mærke, at det kommer til at lykkes denne gang. I morgen vågner vi op på den fedeste bane.” Han tager en stor bid af sin pizza og taler videre med mad i munden. “Medmindre det bare er en omgang lort, du har bildt os ind.”

“Jeg sværger, det er sandt. Og denne gang har jeg bygget huset i samme rækkefølge som sidst og sluttet af med kisten i garagen. Hvis det ikke lykkes, aner jeg ikke, hvad vi kan gøre for at få det til at ske igen.”

“Vi må se, om der dukker nogle nye idéer op i morgen, hvis vi bare vågner op her igen,” nikker Will og fylder munden med pizza. “Vi kan vel blive ved med at forsøge indtil dine forældre kommer hjem, og

det er først på mandag.”

“Ja. Men det skal helst lykkes i dag, for vi skal jo også finde portalen inde på Minecraftbanen og komme tilbage hertil, og helst inden mine forældre opdager, at vi har været væk.”

“Hvis det nu ikke lykkes at finde portalen i tide, hvad vil dine forældre så finde her i huset? Tror du, vores kroppe sover i sengene?” spørger Will.

“Det tror jeg ikke. Tiden var også gået her i den virkelige verden sidste gang. Samme tid som på Minecraftbanen. Det var tirsdag morgen, da vi vågnede op her i vores egne senge igen. Både Caroline og jeg fik besked fra skolen, fordi vi havde været væk uden at give besked.”

“Vildt. Så vi har faktisk kun tre dage inde på Minecraftbanen, hvis det lykkes i nat.”

“Tre dage er også lang tid til at kæmpe mod zombier. Hvad skal vi lave nu, for vi kan vel ikke spille Minecraft mere i aften?”

Jeg tager det sidste stykke skinkepizza over på min tallerken.

“Nej, vi må hellere lade være med at pille mere ved

banen. Skal vi se en film?”

En lyd kommer fra den anden ende af huset.

“Hvad var det?” Jonas rejser sig, så han kan se ind i stuen.

Så hører jeg min søsters stemme. Hun taler med en ude i forgangen. “Det er bare løgn!” siger jeg, mens mine hænder griber hårdt om bordpladen.

Hvis hun er her i huset, kommer hun med os ind i Minecraft. Hvis det altså lykkes! Men det gør det sikkert ikke. Jeg prøver at trække vejret roligt. Der er ikke noget at bekymre sig om. Hvis jeg siger noget til hende, får jeg med garanti ballade, når hun sladrer til mor og far. Hvis jeg derimod lader være med at sige noget, er der 99,99% chance for, at vi bare vågner op til en helt normal dag her i huset i morgen. Men jeg gider ikke have hende her i huset nu i aften. Jeg rejser mig og møder Caroline, da hun kommer ind i stuen.

“Skulle du ikke til fest i aften?”

“Laver I da noget, vi ikke må se?” griner Caroline og ser sig omkring. “I spiser pizza. Er der noget til overs?”

“Ja, i fryseren. Hvad med festen?”

“Frederik har fået kasteop-syge, så ham vil jeg meget nødtigt se, og Joses lillebror har fået feber, så sorry. Vi kommer til at tilbringe hele ugen her i huset, og vi inviterer nogle venner til at komme i morgen.”

“Det kan du ikke! *Jeg* har huset. Det var aftalen med mor og far.”

“Ja. Men jeg kan ikke se, hvordan det ødelægger dine planer om at nørde med dine små venner. Det kan I jo stadig gøre på dit værelse.”

“Mor og far sagde *ingen* fester.”

“Det er bare nogle venner, som kommer her. Du har da *alle* dine venner på besøg.”

Jeg knurrer, vender rundt og stamper ud i køkkenet. Så er det også hendes egen skyld. Hvis hun skal være sådan, gider jeg ikke forsøge mere for at få hende ud af huset.

“Jeg kan gå ind og prøve at fjerne banen?” spørger Jonas, da jeg sætter mig ved bordet igen.

Jeg bliver øjeblikkeligt ramt af dårlig samvittighed og synker sammen på stolen. “Ja, det er nok det bedste,” sukker jeg.

Der røg de bedste muligheder og tidsrum, vi har

haft for at få det til lykkes.

Jonas rejser sig: “Eller måske skulle vi bare lade det ske. Jeg mener, Josephine virker da meget sød, og din søster har jo prøvet det før,” siger han.

“Bvadr. Nej, det er bedre at vente til en anden gang. Caroline sladrer, og så er jeg død,” mumler jeg og ser Jonas forsvinde ind på mit værelse.

Lidt efter rejser Will sig også og sætter sin tallerken over i vasken. “Okay, så fjerner jeg også det, jeg har lavet.”

En halv time senere ser vi den nyeste Marvel-film inde i stuen.

“Hvad så, prutkanon? Er du kølet lidt ned?” lyder det fra Caroline, da hende og Josephine kommer ud fra hendes værelse.

Josephine fniser højt. “Fedt navn til din lillebror. Min lillebror prutter også hele tiden.”

“Vi sad her først,” skynder jeg mig at sige. “Og vi har valgt film.”

“Er det den nyeste?” spørger Caroline og lister sig tæt på bordet. Men jeg ved, hvad hun er ude efter og

snupper fjernbetjeningen, før hun når at lægge sine klamme hænder på den.

“Jep,” svarer Jonas. “I må gerne se den med os.” Han peger over på den anden sofa, før han propper en håndfuld chips i munden og knaser højlydt.

“Uhm, Chris Hemsworth. Han er mums,” siger Josephine og sætter sig.

Jeg ser op på min storesøster, som stadig står for enden af sofaen, og ligner en, der endnu ikke har bestemt sig til, om hun vil blive eller gå. Jeg skuler og bliver ved med at vippe med hovedet i retningen af døren. Vores nyfundne venskab varede ikke ret længe efter turen ind i Minecraft, eller det vil sige, vores søskendeforhold er som det altid har været: for det meste ret fjendtligt. Vi har fået et fællesskab, hvor vi spiller Minecraft sammen, men det har ikke været ret meget på det seneste, efter hun er begyndt at komme sammen med Frederik og hænge ud med Josephine.

Hun sender mig et smil, hvilket fortæller mig, at hun udmærket godt ved, hvad jeg vil. Jeg vil have hende og Josephine til at forsvinde ud af stuen. De kan lave nærmest hvad som helst, og jeg skal nok lade være

med at fortælle det til mor og far, men de skal bare lave det et andet sted.

“Hvad så Toby? Dine tics er da helt ustyrlige i aften - har du glemt at tage dine piller?”

Jeg holder hovedet stille igen. Det nytter ikke noget at prøve at få hende ud på den måde. Hun er lige i humør til at provokere, kan jeg se på hende, og det eneste, jeg kan gøre, er at håbe på, at pigerne smutter af sig selv. Jeg rager en pose chips til mig og synker tilbage i sofaen. Forhåbentlig er filmen så spændende, at jeg ikke lægger mærke til, at de er her. Josephine lægger benene op på sofabordet overfor Jonas. Hendes lange, lyse hår flyder ned over sofaryggen.

“Kan du godt lide fyre med lyst hår?” spørger Jonas.

Mine tæer krummer sig sammen i sokkerne. Jonas stryger sit hår til siden med en overlagt bevægelse. Med god vilje kan man måske kalde det lyst, men til hans forsvar er Thors hår også kun lyst i spidserne, og det er både farvet og stilet.

Josephine kigger på ham med hævede øjenbryn i flere sekunder, før hun igen vender ansigtet mod

skærmen uden at give ham et svar. Så brummer hun og rejser sig.

“Skal vi spille billard i stedet for?” spørger hun.

Hende og Caroline forsvinder gennem stuen mod kældernedgangen, og jeg drager et lettelsens suk.

“Fedest. De gik. Du var så pinlig, at pigerne var nødt til at gå.” Jeg knækker sammen af grin.

“Kan du godt lide fyre med lyst hår?” efteraber Will spruttende.

Jonas' kinder er ildrøde.

“Kæft, hvor er I trælse. Det er fordi, her er for mørkt til, at man kan se, at mit hår i virkeligheden er ret lyst i spidserne.”

“Ja, helt sikker. Du ligner Thor til forveksling,” siger Will mellem latterbrølene.

“Ejj undskyld, men helt ærlig, kunne du ikke finde en anden end Josephine. Hvad med Emmy fra klassen?” spørger jeg og prøver at holde op med at grine. Jeg kan godt se, at vi ikke opfører os særlig pænt overfor Jonas lige nu.

Jonas trækker på skuldrene. “I er så barnlige. Josephine er da vildt køn. Jeg går lige på toilet. I

behøves ikke at stoppe filmen. Jeg så den i biografen.”

Jeg ser over på Will, da han endelig er holdt op med at grine. “Var vi for slemme?”

“Nej ... Måske ... Okay. Jeg skal nok sige undskyld, når han kommer tilbage.” Will nikker brødebetynt.

“Okay. Så gør jeg også.”

KÆRE LÆSER

Tak for at have læst bogen “Zombiekamp i Minecraft 2”.

Denne gang var det Toby og vennerne, der tog turen ind på Minecraftbanen med ufrivilligt følgeskab fra Caroline og Josephine, og jeg håber, du synes det blev en spændende og dramatisk tur for dem.

Jeg nyder at skrive bøger i Zombiekamp i Minecraft-serien og håber, der kommer mange flere. For at sikre at bøgerne passer med spillet sidder jeg altid og dobbelttjekker alle elementer fra Minecraft mod forskellige Minecraft-wiki sider på nettet, men der kan godt have sneget sig en fejl eller unøjagtighed ind på trods af det.

Bogen er ikke udgivet i samarbejde med hverken Mojang eller Minecraft.

Bedste hilsner

Forfatter Lone Halkjær

LONE HALKJÆR

Lone Halkjær skriver bøger for børn og unge indenfor genrerne realisme, gys, gaming og fantasy. Hun har blandt andet skrevet de populære serier *Den sidste drage* og *Atlan og ulvene*.

HAR DU LÆST FØRSTE BIND I SERIEN?

Tobias vågner lørdag morgen til lyden af sin søsters skrig. Der står en edderkop fra Minecraft foran hoveddøren.

Luften er fuld af elektricitet, og det går op for Tobias, at hans familie er havnet i den bane, han lige har bygget i Minecraft.

Nu gælder det kampen for overlevelse i en verden fuld af blokke, hvor skeletter og creepers er ude efter den lille familie.